

46 46
ща радост сърцата на българите.

Заградена от родителите и братята си, Анна стоеше край носа на кораба и поздравяваше народа с кимване на глава и махане на ръце. Колкото повече наближаваше българската граница, толкова по лицето ѝ все повече се сменяше блядостта с руменината. Обхващаше я внезапен страх дали ще съумее да спечели сърцето на съпруга си и народа си, дали ще свикне с новия език и навиците им, как ще понася схизматичните обреди на църквата им, как ще я приемат младите дъщери на Асена, които бяха почти нейни връстници, как ще се отнася с еретиците, за които бе чула, че са другари на царя... Хиляди съмнения и тревоги притискаха младото ѝ сърце, забулваха челото ѝ с грижа, а тя трябваше да се усмихва и весело да маха с ръце.

Същото чувство изпитваше и крал Андрея, който трябваше да кимма приветливо на всеки поздрав и изблик на възторг, докато в ума му не можеха да изчезнат неприятните образи на преживяното в последно време. Венгерските графове и барони бяха почнали упорита борба с кралската власт, докато го склонят да признае многобройните права и привилегии, които те искаха от него. Ето сега да преминеха и тържествата по тази последна свадба, той нямаше вече причини да отлага решителния миг. Най-сетне трябваше да им даде златна вула, че е съгласен с исканията им, или трябваше да очаква бунтове, размирия, а може би и по-лошо. Подир свадбата на Елисавета с Тюрингския ландграф, на Бела с Мария - втора дъщеря на Ласкарис, и на Андрея с дъщерята на арменския крал, сега бе дошъл реда на Анна. След това веднаж завинаги Андрея трябваше да разреши въпроса с болярите си. Или те трябваше да се подчинят, или той трябваше да отстъпи. В това време младата му съпруга Иоланта мислеше, че наскоро ще трябва да прави отново този дълъг път, за да отиде в Константиновград, за свадбата на брата си Роберт с третата дъщеря на Ласкарис - Евдокия. Ала и тя самата не бе твърде уверена, че църквата ще позволи този